

geraniums en fuchsia's er een hoofdrol in; zelfs een kleine fontein spoot at aan toe, midden op een perkje.

„Alles even burgerlijk, even petieterig, al zijn de confituurtaarten en haringslâtjes opgeruimd” meende Frans.

„Vertel ons toch wat van oom?” vroeg mevrouw, die aan een geborduurd rand werkte, terwijl Meta aan een macramé raam zat, en Sophie thee zette „hoe gaat het hem?”

„O best! Altijd even druk. Ik geloof dat hij nu in drie dorpen tegelijk practiseert.”

„En heb je hem niet gezegd, dat er nu zoo'n geschikte gelegenheid is zich hier te vestigen, die misschien nooit weer terugkomt?”

„Jawel, ik heb 't dadelijk gezegd, reeds op den tram, anders zou ik 't vergeten, maar oom luisterde er niet eens naar.”

„Hij is zoo vreemd, zoo vreemd!”

Dit tegen een dame van middelbaren leeftijd, die op bezoek was.

„En knap, Betsie, knap! Ik geloof, dat hier menige professor is, die van hem een lesje zou kunnen nemen.”

„Maar waarom zondert hij zich zoo af?”

„Ja, waarom? Dáár hebben mijn goede ouders zich ook al suf over gedacht en ze hadden er verdriet van ook. Ik ben er nu wat over heen, maar vroeger had ik er veel weet van, heel veel!”

„En komt hij nooit hier?” vroeg juffrouw Betsie.

„Nooit, nooit! Heb je hem wel hartelijk geïnviteerd uit mijn naam, Frank!”

„Natuurlijk, Ma!”

„En wat zeide hij?”

„Dat weet ik niet meer. „De stad kan mij missen en ik de stad of zoo iets,” maar hij heeft er niets geen trek in.”

„Hoor je wel! Nu ik ga er eens even heen om hem te halen. Op een dagje heen en weer. Nu is het gemakkelijk, nu de tram er is, maar vroeger was Duinwijk niet te bereiken en ik heb hem eens in vijf jaren niet gezien.”

„Maar hoe is hij in den omgang?” vroeg Betsie, wie de geheimzinnige dokter begon te interesseeren, „in zichzelf gekeerd, somber, zoo iets als menschenhaat en berouw?”

„Wel neen, niets romanesk,” riep Meta, „oom heeft een knap gezicht en mooi dik grijs haar; als wij er zijn, is hij heel hartelijk en vroolijk.”

„Maar zonder een gewichtige reden verlaat men toch niet zoo zijn carrière — hij was immers dokter bij de marine? — en sluit zich op onder de visschers.”

„Dat hebben wij ook dikwijls gezegd; maar hij laat niets los.”

„Een ongelukkige liefde misschien.”

„Wat er op de „Albatros” gebeurd is, daar weten wij natuurlijk niets van; hij ging heen als een vroolijk, opgeruimd kereltje; hij zag er allerliefst uit in zijn uniform; alle meisjes waren gek op hem. En toen hij terugkwam, was hij bleek, geel, ziekelijk, stil. Hij nam zijn ontslag, daar was niets aan